

ROŠŤÁCI V AKCI

A TAJEMSTVÍ KOUZELNÉ JESKYNĚ

Petra
Martišková

ilustrovala
Marie
Koželuhová

bambóok®

bambôk®

ROŠŤÁCI V AKCI

A TAJEMSTVÍ KOUZELNÉ JESKYNĚ

Petra
Martišková

ilustrovala
Marie
Koželuhová

bambook®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Petra Martišková

Rošťáci v akci a tajemství kouzelné jeskyně

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 10 136. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 88

Vydání 1., 2025

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2025

Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2025

ISBN 978-80-271-8064-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-5930-7 (print)

Hurá, prázdniny!	7
Já svatbovat nebudu!	11
Čertova Lhota	15
Kouzelný svitek	19
Temné tajemství	23
Udatný zachránce	28
Když přijela pouť	32
Rybízoví plantážníci	36
Ztráty a nálezy	40
Nejlepší trest na světě	43
Čertovy skály	47
Kouzla a čáry	51
Čertovské štístko	54
Tři přání	58
První přání	62
Protivné prázdniny	66
Druhé přání	70
Pekelné povídání	74
Čertoviny a jiné lumpárny	78
Třetí přání	81

HURÁ, PRÁZDNINY!

„Jupí, konečně prázdniny!“ vykřikla vesele Eliška. Popadla vysvědčení, které odshora až dolů zdobily jen samé jedničky i pochvala od paní učitelky, a chystala se vyběhnout ze třídy.

Ale paní učitelka ji zarazila. „Kam tak spěcháš, Eliško?“

„Přece na prázdniny, paní učitelko! Hned jak přijdeme s bráškou ze školy, jedeme k babičce a dědovi.“

„K babičce?“ ohrnula nos Terežka. „To je ale pěkná nuda. To my pojedeme s rodiči k moři,“ chlubila se.

„A my zase do Londýna,“ hlásila se Jana.

„My budeme chodit s tátou a bráchou celé léto na ryby,“
přidal se Kryštof.

Celá druhá á měla samé krásné plány na prázdniny. Někdo se chystal k moři, jiný k českému rybníku. Radek se těšil na kolo, Jirka na brusle a David stráví celé dny na fotbalovém hřišti. Anička pojedě k tetě, Lenka zase s rodiči na výlety po hradech a zámcích. Všechny děti zkrátka měly parádní plány a moc se těšily. Nebylo divu, že ve škole už neměly stání.

Paní učitelka se usmívala, popřála jim krásné prázdniny a hezky se s nimi rozloučila. Druháci, ze kterých se po prázdninách stanou už velcí třetáci, se rozprchli na všechny strany, ani se po škole neohlédli.

Kdo by se také ohlížel? Vždyť před sebou měli ty dva nejkrásnější měsíce v roce – prázdniny. Žádné úkoly ani učení, žádné brzké vstávání. Ale dlouhé letní večery u ohně, lenošení a samá dobrodružství a prima hry. Je jasné, že se děti nemohly dočkat.

Eliška měla den, kdy se rozdávalo vysvědčení, ze všech prázdninových dnů vůbec nejradši. Z prázdnin se totiž neukrojil ještě ani kousínek, a přesto už byla v půl desáté doma.

Přiběhla celá natěšená, vysvědčení dala rodičům do kuchyně na stůl a vběhla do dětského pokoje jako velká voda. Ze skříně vytáhla velký, modrý kufr a začala do něj úhledně skládat věci. Maminka jí už včera připravila seznam a Eliška si z něj poctivě odškrtávala.

„Trička, šortky, legíny, mikiny, kšiltovku, pláštěnku a holinky, kdyby náhodou přšelo, plavky, ponožky...“ vypočítávala. Přidala ještě dobrodružnou knížku, kterou jí doporučila Hanka a tvrdila o ní, že je úplně suprovní, a svého oblíbeného plyšáka.

„Plyšáka?“ posmíval se jí Matěj, její o rok starší bráška, který právě vpadl do pokoje. „Copak jsi mimino?“ Sám si do kufru přihodil kopací míč a karty.

„No a co?“ vyplázla na něj Eliška jazyk.

„Jsi ještě prcek,“ smál se jí.

„To teda nejsem, vždyť po prázdninách už jdu do třetí třídy.“

„A co má být? Já jdu do čtvrtý. To je úplně fuk,“ pokrčil Matěj rameny. „Místo plyšáka si radši zabal baterku.“

„Baterku?“ vykulila Eliška oči. „Myslíš, že u babičky nepůjde elektřina?“

Matěj nad ní zavrtěl hlavou. „Ty jsi ale trdlo. Jasně že půjde, ale baterku potřebujeme na dobrodružné výpravy. Letos už s Bořkem určitě přijdeme na kloub té záhadě se strašidly,“ kasal se.

Eliška si sice do kufru baterku přibalila, ale o tom, že by někde honila nějaká strašidla, nechtěla ani slyšet. Nic takového. Hezky bude chodit s babičkou a dědou do lesa na houby. A s Lindou se bude koupat, hrát na schovku a skákat do sena. Žádná strašidla!

Jenže to by Eliška s Matějem nesměli jet na prázdniny do Čertovy Lhoty – na to nejstrašidelnější místo vůbec.

JÁ SVATBOVAT NEBUDU!

„Babi, babi!“ Eliška vyběhla z auta a hnala se rovnou k babičce, která už je vyhlížela na zahrádce před domem.

„Ale to se podívejme, co je tohle za velkou slečnu?“ usmívala se babička. Popadla Elišku do náruče a vesele se s ní zatočila.

„To jsem přece já, babi, Eliška,“ chichotala se.

„Tomu nevěřím, moje Eliška byla docela malá, culíkatá holčička. A tohle už je nějaká velká slečna.“

„Vždyť už půjdu po prázdninách do třetí třídy,“ chlubila se Eliška a babička jí dala pusku na tvář, jen to mlasklo.

„Vždyť to říkám, velká holka.“

„Pche, to určitě,“ šklebil se Matěj.

Jen ho babička uviděla, překvapeně spráskla ruce. „Pane jo, je to vůbec možný? Matěji, ty už jsi mě přerostl.“

Matěj se sice nechal od babičky obejmout, ale jen krátce, a už volal na dědu, aby je poměřil.

„No, na mou duši, jsi o dobré tři centimetry vyšší,“ pocuchal děda nadšenému Matějovi vlasy.

„To je paráda,“ liboval si Matěj. „Ukaž, ještě se poměříme spolu,“ pobízel hned dědu. Ale na toho mu ještě pořádných pár centimetrů chybělo.

„Však se neboj, ono to uteče, ani se nenaděješ a už ti půjdu na svatbu,“ smál se děda, zatímco Matěj se zamračil.

„Já se nikdy svatbovat nebudu.“

„Říká se ženit,“ opravila ho maminka.

Matěj ale našťvaně zamumlal: „To je fuk.“

„Jen neříkej,“ mrkl na něj děda. „Počkej, až se ti zalíbí nějaká holka.“

„Tss,“ odfrkl si Matěj. „Mně se žádná holka nelíbí. Holky jsou ufňukané, furt se hádají nebo se bojí.“

Děda se rozesmál a maminka si povzdychla: „Rostou nám před očima. Nedávno to byla miminka a podívej se dneska...“

Matěj na dospělácké řeči neměl čas. Chtěl se co nejrychleji rozeběhnout za Bořkem, aby zjistil, co je v Čertově Lhotě nového. Proto rychle popadl svůj kufr a vytáhl

ho do patra, kde měli společně s Eliškou prázdninový pokojík.

Nebyl nijak velký, ale bylo tam všechno, co o prázdninách potřebovali. Matějova postel stála u dveří a Eliščina u okna, aby se nebála. Každý měl svůj noční stolek s lampičkou, u stěny byl psací stůl se židlemi. A pod oknem

dva velké pytle, na kterých se rádi jen tak poflakovali Bořek s Lindou, když za nimi přišli na návštěvu.

Matěj se s vybalováním nezdržoval. Šoupl svůj kufr pod postel a nedočkavě pobízel Elišku: „Hod' sebou. Bořek už na mě čeká.“

„Vždyť jsme si ani nevybalili,“ namítla Eliška, ale Matěj mávl ledabyle rukou.

„Na vybalování bude spousta času později. Teď padáme, než nás mamka vyžene trhat rybíz. Viděla jsi ty obalené keříky venku?“

Elišce by trhání rybízu nevadilo. Docela ráda pomáhala babičce ho nejprve trhat a potom z něj vařit tu nejlepší marmeládu na světě. Ale dneska se moc těšila na Lindu. Neviděla se s ní od jarních prázdnin. A tak stejně jako Matěj zastrčila kufr pod postel a společně vyběhli na zahradu.

„Jdu za Bořkem!“

„Já za Lindou!“ houkli na rodiče, kteří si s babičkou a dědou přinesli kávu pod velký ořešák a nastavovali tváře sluníčku.

„Je tady krásně. Škoda že už nemáme čas sem jezdit,“ povzdychla si zrovna maminka.

„Aspoň děti si to tu užijí,“ chlácholil ji tatínek a Matějovi s Eliškou zamával.

V tom měl tatínek pravdu. Matěj s Eliškou si prázdniny vždycky užili do poslední minuty. Prázdniny v Čertově Lhotě byly totiž ty nejlepší na světě.

ČERTOVA LHOTA

Čertova Lhota měla sice pořádně strašidelný název, ale vesnička to byla moc pěkná. A taky docela malá. Čítala jen několik málo domů. Ale měli tu všechno, co potřebovali. Obchod, ze kterého na Matěje s Eliškou mávala věčně usměvavá paní Kropáčková a kde si člověk mohl koupit rohlíky, něco dobrého na zub, jogurty i ponožky. Paní Kropáčková ho pojmenovala Zapomněnka a našli jste tu od všeho něco. Hned vedle byl obecní úřad s knihovnou, kam moc ráda chodila Eliška. O kus dál stála mateřská škola s veselými obrázky v oknech. Uprostřed

návsi byl rybník, na kterém v zimě hráli hokej a v létě zase chytali ryby. Kousek za vsí byl další rybník, kam se děti chodily v létě koupat, a taky sad plný jabloní a právě dozrávajících třešní. Matěj už se těšil, že si jich pár půjdou natrhat, až bude pan Koudelka spát. Pan Koudelka, prošedivělý hlídač, měl na starosti nejen třešňový sad, ale i ten meruňkový, švestkový a jablečný. Dlouhou chvíli si krátil čtením novin a přitom bafal z fajfky jako starý námořník. Jenže čtení ho vždycky tak unavilo, že během chvilky usnul jako dudek. A to byl čas pro děti ze vsi, které toho okamžitě využily, aby si pochutnaly na sladkých dobrotách.

Čertova Lhota se dokonce pyšnila i docela malým letním kinem, ve kterém každý pátek večer promítal pan starosta nějaký pěkný film.

Na tom nejviditelnějším místě vůbec, hezky přímo uprostřed vsi, tu měli ale to nejdůležitější – velkou sochu slavného zachránce. Stála hned vedle obecního úřadu a vázala se k ní pěkně temná pověst.

„Eliškooo!“

Eliška se přestala rozhlížet po známých místech a vesele zvolala nazpátek: „Lindooo!“

To vám bylo ale radostné shledání. Zatímco Eliška s Lindou si padly do náruče a u toho se vesele smály, Bořek s Matějem si na přivítanou chlapsky podali ruce.

„Já myslela, že se vás nedočkám,“ přiznala se Linda. „Ten poslední týden ve škole se táhl jako žvýkačka.“

„To teda. Super, že jste tady,“ přidal se k ní Bořek.
„Tady se totiž dějou věci!“

„Dějou věci?“ zopakovala Eliška a hlas se jí trochu třásl.
Neměla zrovna dvakrát pro strach uděláno.

„Jo, a jaký!“ přikývl nadšeně Bořek.

Linda hned vyhrkla: „V neděli je tady soutěž hasičů, bude tam i můj tatínek. Povídal, že když za ním přijdeme, nechá nás, ať si zkusíme stříkat z požární hadice.“

To se klukům moc líbilo a hned si u Lindy zamluvili, aby tatínkovi řekla, že oni teda přijdou docela určitě.

„Ale to jsem zrovna nemyslel,“ vrtěl hlavou Bořek.

„Počkej,“ zamyslela se Eliška a pak se plácla rukou do čela. „No jasně! Ty určitě myslíš pouť. Mamka říkala, že tady brzy bude pouť.“

„Jú, půjdeme na řetízák?“ těšila se Linda. To kluci plánovali, že se svezou na autíčkách, a kasali se, že holkám vystřelí růži.

„Pouť bude super, ale to taky není ono,“ řekl tajuplně Bořek.

„Tak já už nevím,“ rozhodila rukama Eliška.

„Úplně nejvíc největší novinka je, že se ztratil kouzelný svitek!“ vykřikl Bořek.

„To snad ne!“ vyhrkl překvapeně Matěj.

Eliška si vyděšeně přioplácla ruku na pusou. „Cože? Ale to... to znamená... šmankote!“ Samým rozčilením ani nedokázala větu dokončit.

Zatracený svitek! To jim ještě chybělo!

KOUZELNÝ SVITEK

Zatímco Eliška úplně celá zkoprněla, Matěj se hned ujišťoval: „Myslíte kouzelný svitek? Ten svitek od Čertových skal? Ten, co ho na obecním úřadě mají ve speciální skleněné vitrínce a klíč od ní má jen pan starosta?“

„Přesně ten!“ přikývl Bořek.

„Ale jak... kdy... co...“, koktala Eliška.

„Jak se mohl ztratit?“ vyzvídal Matěj, který tomu pořád nemohl uvěřit.

„No, to je úplně jednoduchý. Na jaře se rozhodli na úřadě vymalovat. Takže se všechny místnosti musely vyklidit. A když pak vraceli všechny věci na svá místa, zjistili, že je svitek fuč. Prostě zmizel. Nikdo ho už od té doby neviděl,“ vysvětlovala Linda.

„Ten by určitě jen tak sám od sebe nezmizel,“ podrbal se Matěj na hlavě. „Vždyť tvůj táta ho nespustí z očí. Pamatuješ, jak jsme se na něj jednou chtěli podívat?“ připomněl Bořkovi.

Bořkův tatínek byl totiž starosta Čertovy Lhoty. I když se mu Bořek za to vždycky smál, někdy měl Matěj z pana starosty trošku strach. Nebylo divu, byl vysoký, až musel Matěj pořádně zaklonit hlavu, aby na něj viděl. A měl tak široká ramena, že skoro nemohl projít dveřmi. Když promluvil, znělo to jako burácení hromu. Když byl Matěj menší, podezříval ho, že je potomek původních čertovských obyvatel.

Jako dneska si pamatoval, když ho s Bořkem poprosili, aby otevřel skleněnou vitrínku a ukázal jim kouzelný svitek.

„Copak jste se dočista zbláznili? To tak, ještě aby se nám tady znovu proháněla ta čertovská cháska! Nic takového! Svitek zůstane hezky tam, kde je,“ rozzlobil se a kluci se neodvážili ho o to víckrát požádat. Alespoň se chodili dívat na vitrínku. Ale ta teď byla prázdná.

„Nevěřím, že by se tak snadno ztratil. Možná ho někdo ukradl,“ napadlo Matěje.

„Určitě ho někam zašantročila babka Nováková,“ mračil se Bořek.

Slyšet ho maminka, určitě by mu pořádně vyhubovala, jak to mluví. Hned by ho opravovala, že je to paní Nováková nebo paní asistentka starosty. Jenže Bořek neměl paní Novákovou vůbec rád. A neměl by ji rád, ani kdyby byla asistentka na vesmírné stanici. A to vesmírné stanice fakt miloval. Na každého se jen mračila a pořád všem nadávala, nejvíc dětem. Ty totiž neměla ani trošku ráda.

„Určitě svitek vzala,“ trval si na svém Bořek a pohrozil směrem k úřadu pěstičkou.

Eliška se strachy úplně zajíkla. „Počkej, ty myslíš, že... že přečetla kouzelný svitek?“

„Určitě, baba jedna protivná,“ zlobil se Bořek. „Však si vzpomeň, kolikrát už ječela, že by na nás nejraději poslala čerty.“

„Ale to by znamenalo...,“ vydechla Eliška a z obličeje jí vyprchala všechna barva.

„To by znamenalo, že jsme v pěkném průšvihů! Úplně všichni!“ vydechl ohromeně Matěj.

A měl pravdu. Svitek od Čertových skal nebyl jen tak nějaký svitek. Nebyl to kus obyčejného, starobylého papíru, převázaného červenou stužkou. Ve skutečnosti střežil dávné tajemství. Pořádně temné tajemství.

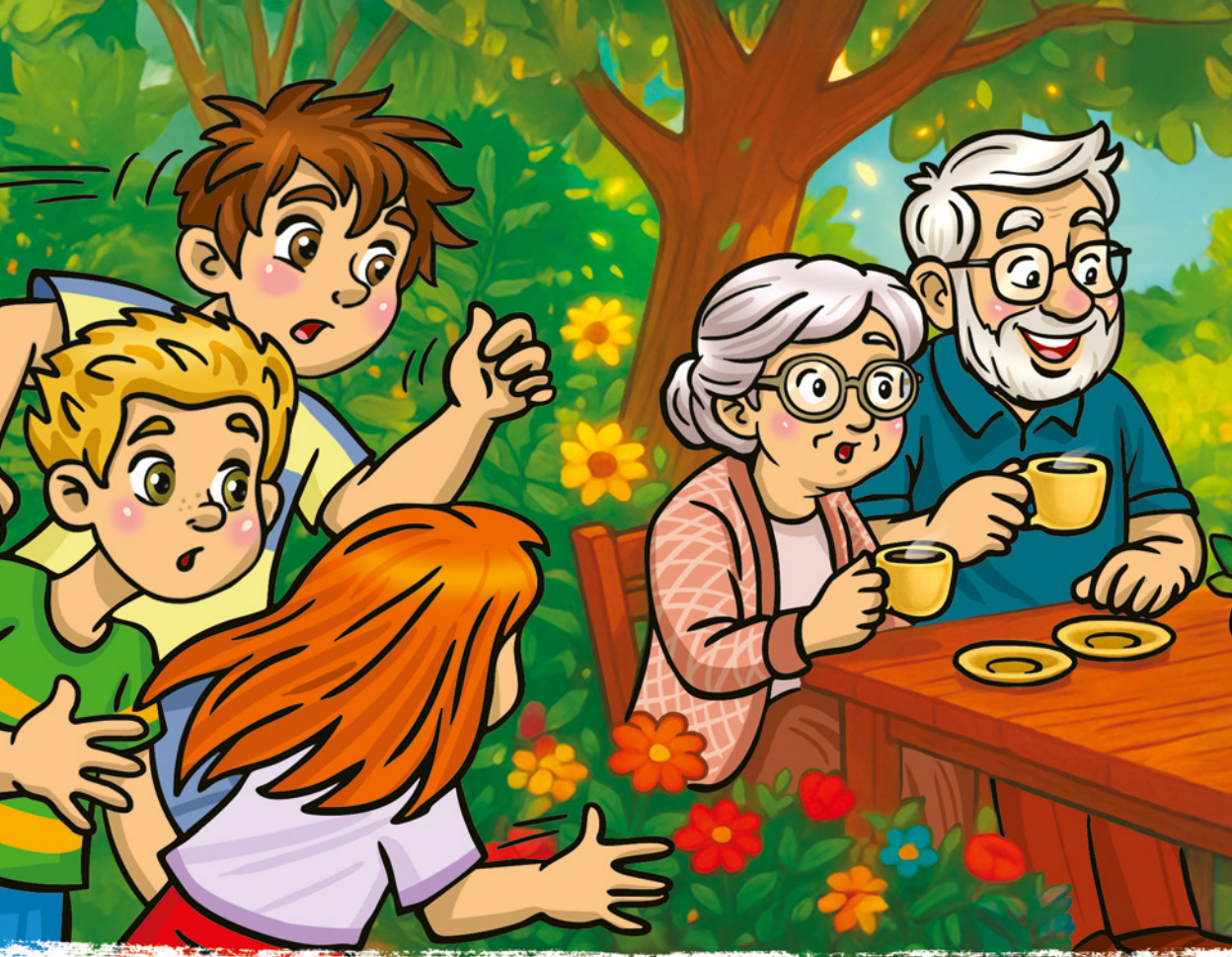
Celou dobu chránil Čertovu Lhotu a přilehlé okolí před čerty!

TEMNÉ TAJEMSTVÍ

Eliška o kouzelném svitku věděla dost na to, aby se jí roztrásla kolena strachy. Polekaně se rozhlížela okolo. A když se zpoza křoví vynořila střapatá hlava a ozvalo se děsivé zaječení, na nic už nečekala a vzala nohy na ramena.

Pelášila pryč, ani se neohlédla. Sice slyšela, že na ni Matěj s Bořkem a Lindou něco volají, ale nedokázala se přimět zpomalit. Zastavila teprve, když vběhla celá uříčená na babiččinu zahrádku.

„Eliško?“ vyhrkla překvapeně maminka, když k nim přiběhla a schovala se za ni.

„Vypadáš, jako by tě honilo sto čertů,“ smál se jí děda.

„Co se ti stalo?“ chtěla vědět babička.

Ale než stihla Eliška odpovědět, objevili se na zahrádce i ostatní.

„Kam jsi tak letěla?“ nechápal Matěj.

„To byl jen hloupej Pepa Blažek,“ uklidňovala ji Linda.

„Myslel si, jaká bude legrace, když nás vyleká.“

„Řekne nám konečně někdo, co se stalo?“ ozval se tatínek a ostřížím zrakem si naše čtyři kamarády prohlížel.

Eliška konečně popadla dech a vyhrkla: „Ztratil se kouzelný svitek!“

„Kouzelný svitek?“ nechápala maminka.

„Ten od Čertových skal?“ ujišťoval se tatínek a Eliška přikývla.

„Tak to je nemilé,“ podrbal se tatínek přemýšlivě na bradě.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Rošťáci v akci.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.